

daværende Regering for en Lov, som vilde virke ganske uretfærdigt og tyngende paa Befolkningen og vække berettiget Harme. I Dag hørte jeg ikke, at denne berettigede Harme var vokset stærkt. (Afbrydelse). Den højtærede Socialminister afbryder mig og siger, at det skete jo ogsaa. Ja, jeg havde et bestemt Indtryk af, at Vælgerne troede, at det var de kommende Ministres, altsaa den Gang Oppositionens, Mening at ville ændre denne Lov, som var saa voldsomt tyngende, saa hurtigt som muligt. Nu er der imidlertid gaaet to Aar, men vi ser jo ikke nogen nævneværdig Forandring i denne Sag. Tværtimod, vi ser, at Ministeriet ønsker dette Forslag gennemført. Jeg antager, at den Forlængelse af Restaurationsskatten, som den højtærede Finansminister her ønsker, vil kunne gaa nogenlunde glat gennem det høje Ting, idet vi forstaaer, at det vil være umuligt for Ministeren at undvære disse Penge.

Henrik Nielsen: I al Almindelighed vil det jo være vanskeligt at fremkalde Begejstring for Skatter, lige meget af hvilken Art. De interesserede Parter, Restauratørerne og det restaurationssøgende Publikum, er naturligvis heller ikke begejstrede for denne Skat, de ønsker den helst hen, hvor Peberet gror. Men disse Folk tager vist sjældent i Betragtning, at skal man afløse en Skat, maa man enten have godt Raad dertil eller kunne anvise andre Steder, hvorfra man kan faa Erstatning for det, man giver Afkald paa. Nu er Forholdet det, at det Parti, den højtærede Finansminister og jeg tilhører, intet hellere ønskede end at kunne afløse Restaurationsskatten, men efter Finanslovdebatten er det blevet klart, at Statskassen ikke er overlæst med Penge, og det vil jo være umuligt at gennemføre en anden Skat, som vil være i Stand til at dække det Tab, der vilde være en Følge af Restaurationsskattens Bortfald. Vi staaer altsaa her overfor en bydende Nødvendighed paa Grund af de Forhold, vi er inde i. Det, som den ærede sidste Taler benævnte Neergaards eget Barn, kan vi ikke blive af med foreløbig. Derfor maa vi bide i det sure Æble, indtil Tiderne bliver gunstigere, saaledes at det bliver muligt at komme til en Afløsning af denne Skat.

Tvede: Naar det konservative Folkeparti i 1920 var med til at vedtage Loven om Afgift paa Omsætning i Kafeer og Restaurationer, var det, fordi vi vilde yde vor Medvirken til, at der kunde tilflyde Stats-

kassen saadanne Indkomster, at der kunde blive Balance i Statshusholdningens Regnskab. Det var ingenlunde, fordi vi var særlig glade ved det Lovforslag, der da forelaa, men den daværende Regering mente ikke at kunne anvise Indtægter ad anden Vej. Som Forholdene laa, ydede vi da vor Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.

Det ærede 8de tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) fremhævede for lidt siden Udtalelser af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), der nu beklæder Stillingen som Finansminister, og jeg maa indrømme, at det ærede Medlem, den nuværende Finansminister, den Gang var meget skarp overfor det konservative Folkeparti. Han udtalte, at det vilde blive et tungt Ansvar at bære for os, fordi man ude i Befolkningen havde regnet med, at vort Parti vilde være imod en Beskatning af den Art. Ja, jeg maa rigtignok sige, at har Befolkningen den Gang troet det, troede den vist endnu mere, at det socialdemokratiske Parti vilde skærme mod, at en saadan Beskatning blev lagt paa Befolkningen. Men nu er altsaa den højtærede Finansminister, om jeg saa maa sige, af naturlige Grunde kommet til at staa som Talsmand for og anbefaler af Gennemførelsen af det Lovforslag, som den Gang skulde lægge saa tungt et Ansvar paa os. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister nu ogsaa føler det tunge Ansvar, der kommer til at hvile paa hans Parti, fordi Befolkningen bliver skuffet. Det socialdemokratiske Parti stemte jo den Gang imod, fordi det hævdede, at det, naar der var gaaet et Aar, og der paa ny skulde blive Tale om Loven, ikke vilde have den længer, men vilde være fri for denne Skat. Vi blev ikke fri for den Aaret efter og altsaa heller ikke nu, og den vil saaledes fremdeles blive gældende, uagtet den højtærede Finansminister i sin Tid udtalte, at det var en trykkende og overordentlig generende Skat.

Jeg er meget lidt tilfreds med denne Lov, thi det forekommer mig, at den rammer uretfærdigt, hvad vi ogsaa fremhævede, den Gang den blev vedtaget. En Mængde Mennesker er jo nødsaget til at indtage deres Maaltider paa Restaurationer, fordi deres Erhverv ligger saaledes, at de maa spise ude. Da Loven blev vedtaget, blev det sagt, at den særlig vilde komme til at ramme Byerne. Det tror jeg ogsaa er rigtigt. Paa den anden Side blev det fra Landbосide fremhævet, at det ikke var rigtigt; man hævdede, at det især var Landboerne, der kom til at yde denne Afgift, fordi de næsten altid